

Betænkning.

Efter at der fra landbrugets og handelens organisationer var fremsat indtrængende henstilling til landbrugsministeriet om at søge gennemført en ratifikation af den internationale konvention om beskyttelse af plantenyheder, oprettet i Paris den 2. december 1961, nedsatte landbrugsministeriet i september 1966 en uformel arbejdsgruppe til at overveje de i så henseende fornødne skridt, herunder eventuelt ændringer af lovene af 16. juni 1961, nemlig nr. 205 om beskyttelse af forædlerrettigheder for planter og nr. 206 om salg af visse mindre-værdige plantenyheder.

Arbejdsgruppen, hvis formand er afdelingschef N. Wermuth, landbrugsministeriet, fik følgende sammensætning.

afdelingschef N. Wermuth, landbrugsministeriet,
 direktør E. Tuxen, direktoratet for patent- og varemærkevæsenet,
 kontorchef Robert Riis, grosserer-societetets komite,
 direktør A. Stauning, erhvervsrådet for gartneri og frugtavl,
 kontorchef Frits Olsen, statens planteavlsskontor,
 sekretariatschef Jørgen Skovbæk, De samvirkende danske landboforeninger,
 sekretariatschef Jørgen Pedersen, De samvirkende danske husmandsforeninger.

På et senere tidspunkt indtrådte direktør Reinhard Kristensen, FDB's frøafdeling, som repræsentant for frøhandlerforeningerne i gruppen.

I arbejdsgruppens arbejde har desuden kontorchef C. Th. Holbøll, landbrugsministeriet, deltaget. Sekretariatschef Jørgen Pedersen har i de fleste møder været repræsenteret ved fuldmægtig Knud Toftegård og senere ved fuldmægtig H. Dybdahl.

Arbejdsgruppen er blevet bistået af plantenyhedsnævnets sekretær, inspektør

Edv. Søndergård og ekspeditionssekretær i landbrugsministeriet Halvor Skov.

Arbejdsgruppen har afholdt en række møder.

Arbejdsgruppen afgiver herefter følgende udtalelse:

Den omhandlede konvention har til formål at indføre en ophavsret for plante-forædlerne, beslægtet med den patentret, der gives opfindere inden for industri og håndværk, og med forfatter- og kunstnerretten o. lign., alt med det formål at sikre, at forædleren får et rimeligt vederlag for sin indsats med at frembringe plantenyheden. I konsekvens heraf bestemmer konventionen, at forædlerens tilladelse skal være nødvendig for, at nogen med henblik på salg opformerer plantenyheden og sælger den, og at forædleren selv fastsætter sine betingelser for at give tilladelsen, men samtidig anerkender konventionen, at der på dette område gør sig særlige hensyn gældende for så vidt angår muligheden for og nødvendigheden af indskrænkninger i forædlerens eneret. Konventionen fastslår dog, at indskrænkninger kun kan ske af hensyn til en offentlig interesse, bl. a. for at sikre plantenyheders udbredelse, men hvis forædlerens eneret beskæres, skal der sikres forædleren et rimeligt vederlag. Endvidere er det i art. 14 bestemt at konventionen ikke er til hinder for, at der fastsættes love om kontrol og handel med frø og planter.

Ved konventionen gennemføres et gensidighedsprincip, hvorefter der på nærmere angiven måde gives forædlere, der hører til de stater, som har ratificeret konventionen, adgang til at få beskyttelse i de andre konventionsstater. Det er dette gensidighedsprincip, som erhvervene lægger så stor vægt på.

Hidtil har kun England og Holland ratificeret konventionen. Den tyske forbundsrepublik forbereder for tiden denne rati-